

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒๐ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๔๓

ลวดลายของศาสดาตอนปรินิพพาน

(ผู้ฟังเทศน์ประมาณ ๑,๐๐๐ คน)

เป็นหัตถมาได้ ๕ วันแล้ว วันนี้เป็นวันที่เริ่มกำเริบใหญ่ พอตื่นเช้ามากำเริบแล้ว
น้ำมูกไหลตลอด

เมื่อวานนี้วันที่ ๑๙ ทองคำได้ ๔๒ บาท ๗ สตางค์ ดอลลาร์ได้ ๒,๔๗๖ ดอลลาร์
ทองคำเข้าคลังหลวงแล้วเวลานี้ ๒,๐๖๒ กิโลกรัม ได้เพิ่มอีก ๔๙ กิโล ๕ บาท ๘๒
สตางค์ รวมทองคำทั้งหมดได้ ๒,๑๑๑ กิโลกรัม ทองคำทั้งหมดณะทั้งที่หลอมแล้วและ
ยังไม่หลอม ยังขาดอีก ๑,๘๘๘ กิโลกรัมจะครบจำนวน ๔,๐๐๐ กิโล

เมื่อวานนี้ผ้าป่าที่วัดศรีชมภูองค์ที่ ๑ อ.ท่าบ่อ จ.หนองคาย ได้ทองคำ ๑๗ บาท
๓๒ สตางค์ ดอลลาร์ได้ ๑,๑๐๔ ดอลลาร์ เงินสดได้ ๗๗๐,๖๖๕ บาท

เดี๋ยวนี้กระจายทั่วไปหมดเลยนะที่เราเทศน์ ดูว่าออกทั่วโลก มันก็ออกมานาน
แล้ว แต่ที่นี้ออกอันนี้อีกมันรวดเร็วกว้างขวาง ที่เขากระจายออกไปทางอินเทอร์เน็ต เรา
ก็เทศน์เต็มกำลังความสามารถของเราแล้ว ใครจะยึดได้อะไร ๆ ก็ เราพูดตรง ๆ เลย
เรียกว่ากรรมของสัตว์เท่านั้นเอง คือเราไม่มีอะไรเหลือ สงเคราะห์เต็มกำลังความ
สามารถของเรา เราไม่มีอะไรเสียตาย มีแต่ความเมตตาล้วน ๆ ครอบโลกธาตุ แสดง
ออกด้วยความเมตตาทั้งนั้น ๆ ใครจะเห็นว่ากรรมเหล่านี้เป็นของสำคัญแล้วก็ยึดเอา
ถ้าเห็นว่าสู้กิเลสไม่ได้ ก็กิเลสเอาไปถลุงเอาซิ ก็มีเท่านั้น เมื่อสรุปความลงแล้วก็เรียกว่า
กรรมของสัตว์ พอ

ตั้งพระพุทธเจ้าท่านแสดงไว้เวลาท่านจะปรินิพพาน ตอนนั้นมีแต่พระนะตอน
พระพุทธเจ้าจะปรินิพพาน ไม่ปรากฏว่ามีฆราวาสอยู่นะ หากจะมีก็อยู่ห่าง ๆ ที่เข้าใกล้
ชิดพระพุทธเจ้าก็มีแต่พระสงฆ์สาวกเท่านั้น เท่าที่ดูในตำราบอกอย่างนั้น ท่านสอนสอน
เต็มเหนี่ยวแล้ว เห็นไหมละอาชานายของพวกเรา เวลาปลงพระชนมายุ เดือน ๓ เพ็ญ
ทรงปลงพระชนมายุ คือ ลั่นพระวาจาว่า จากนั้นไปอีก ๓ เดือนเราจะตาย ความหมายว่า
นั่น ลั่นพระวาจาในเดือน ๓ เพ็ญ ว่าจากนี้ต่อไปอีก ๓ เดือนเราจะตาย ลั่นพระวาจา
ก็คือว่าทรงปลงพระชนมายุ ปลงลงแล้ว มีขอบเขตแล้ว ว่าจากนี้ไปอีก ๓ เดือนเราตาย
ในตำราเป็นเรื่องใหญ่โตมากก่อนที่จะปลงพระชนม์มันี่ก็ดี ทรงแสดงนิมิตไว้ตั้ง ๑๕-๑๖
แห่ง เป็นอุบายไว้ให้พระอานนท์พิจารณาไม่สำเร็จประโยชน์ นี่ก็กรรมของสัตว์ ดูซิ

จนกระทั่งได้ปลงพระชนม์สะท้อนไปหมดแล้ว พระอานนท์ถึงรู้ตัวแล้ววิ่งเข้าไปขออาราธนาพระองค์ให้อยู่ ให้ทรงพระชนมายุอยู่ยืนนาน ภาษาเราเรียกว่าทรงดูพระอานนท์ อานนท์ จะมาหวังอะไรกับเราอีก นั่นฟังซิ พุดงาย ๆ ก็ว่า มีแต่ร่างของเราเท่านั้นเอง ธรรมวินัยที่เป็นองค์ศาสนานั้น เราแสดงเรามอบไว้หมดแล้ว นี่มีแต่พระสรีระของพระองค์ที่จะปล่อยตามเวลา ส่วนอรรถส่วนธรรมที่เป็นประโยชน์แก่โลกก็ได้มอบไว้กับโลกหมดแล้ว เพราะฉะนั้นจึงได้ดูพระอานนท์ที่ว่า อานนท์ มาหวังอะไรกับเราอีกอะไร ๆ เราก็สอนไว้หมดแล้ว มาหวังอะไรกับเราอีก

ต่อจากนั้นก็แยกออกมาว่า พระธรรมและพระวินัยนั้นแล จะเป็นศาสดาของเธอทั้งหลายแทนเราตถาคตเมื่อเราตายไปแล้ว ส่วนธรรมวินัยเป็นศาสดาแทนพระพุทธเจ้าเรา เพราะฉะนั้นจึงว่ามาหวังอะไรกับเราอีก ศาสดาเราก็มอบให้แล้ว คือ พระธรรมวินัยก็หมายความว่าอย่างนั้น จากนั้นก็ทรงปลอบพระอานนท์ ที่แรกก็ดูก่อน แล้วก็ลดลงมาอันดับที่สามก็ว่า อานนท์ เมื่อมีผู้ตั้งใจปฏิบัติดีปฏิบัติชอบตามหลัก สวากขาตธรรม ที่เราตรัสไว้ชอบแล้วนี้มีอยู่ พระอรหันต์ไม่สูญจากโลกนะอานนท์ เป็นเครื่องรับรอง คือ สวากขาตธรรมก็ตรัสไว้ชอบ ชอบก็ชอบเพื่อมรรคผลนิพพาน จะไปไหน

พระพุทธเจ้าปรินิพพานไปแล้วหรือไม่ปรินิพพาน คำสอนนี้ก็ตรงแนวแล้ว เรียกว่า แปลนที่ถูกต้องแม่นยำ สายทางนี้ตรงต่อมรรคผลนิพพานอยู่แล้ว หมายความว่าอย่างนั้น ถ้ายังมีผู้ปฏิบัติตามหลักสวากขาตธรรม ที่เราตรัสไว้ชอบแล้วนี้อยู่แล้ว พระอรหันต์ไม่สูญจากโลกนะอานนท์ นี่ก็เป็นวาระหนึ่ง วาระที่สอง ตอนนั้นดูเหมือนไม่ค่อยมีประชาชน ไปที่สวนมัลลกษัตริย์ก็บอกว่าพระองค์จะมาตายที่นี่ ความหมายว่าฉันเห็นไหม งามไหม กล้าหาญไหม จริงไหม พระญาณหยั่งทราบไว้เรียบร้อยแล้ว ตั้งแต่วันเดือน ๓ เพ็ญ พอถึงวันเดือน ๖ เพ็ญเสด็จออกเลย พุดงาย ๆ วันนี้เองเป็นวันที่เราจะไปตายตามกำหนดที่ได้ตั้งไว้แล้ว ทรงเสด็จไปกรุงกุสินารา สวนมัลลกษัตริย์ พอทางโน้นทราบก็สั่งจัดที่ปรินิพพานทันที

ตอนนั้นพระสงฆ์มีจำนวนมาก แต่ไม่ปรากฏว่ามีประชาชน คงจะอยู่ห่าง ๆ เพราะพระสงฆ์ก็เป็นเวลาสำคัญของท่านด้วย เป็นผู้ใกล้ชิดติดพันกับพระพุทธเจ้าตลอดมา ส่วนประชาชนก็เป็นผู้สนับสนุน เพราะฉะนั้นจึงอาจจะอยู่ห่าง ๆ สักหน่อย อยู่วงนอก พระสงฆ์อยู่วงใน เพราะรับสั่งอะไรมีแต่รับสั่งเกี่ยวกับพระสงฆ์ทั้งสิ้น ๆ วันนั้นก็ไม่ได้รับสั่งอะไรมากมายนัก เพราะธรรมได้ตรัสไว้ชอบแล้ว มอบไว้หมดแล้ว ก็มีปลีกย่อยให้เป็นที่ระลึกในวาระสุดท้ายของพระองค์เท่านั้น

เวลาเสด็จไปนั้นแล้วก็มีพราหมณ์คนหนึ่ง ชื่อสุภัททะ นี้เห็นไหมกิเลสมันก็ดมันขวางอย่างนั้นละ พระพุทธเจ้าตรัสรู้ที่แรกก็ทราบที่ตรัสรู้ เป็นศาสดาก็ทราบว่าเป็น

ศาสนา แต่ความเป็นศาสนาของพระพุทธเจ้าไม่ใหญ่ยิ่งกว่าทิวิมานะ ที่สำคัญนั่นว่าเป็น วงศ์อริยะเหมือนกัน เรียกว่ามีศักดิ์สูงเสมอกัน แต่ที่สูงกว่าคือมีอายุมากกว่า เอาตรง นั้นนะ พระพุทธเจ้าตรัสรู้เป็นลูก ๆ หลาน ๆ เราเป็นปู่ใหญ่ ว่าอย่างนั้นเถอะนะ ก็เลส เป็นปู่ใหญ่ ปู่ใหญ่กว่าธรรมของศาสนา ยังไม่ไปถาม ถือทิวิมานะอยู่นั้น ถือว่าตัวเป็น ใหญ่กว่า ๆ เห็นไหมกิเลสมันขวาง ๆ

ที่นี้อำนาจแห่งบารมีที่สั่งสมมาก็สมบูรณ์เข้ามาหนุนเข้ามา ๆ จนกระทั่งวันนั้น เป็นวันที่พระพุทธเจ้าจะเสด็จเข้าสู่ที่ปรินิพพาน ก็สะดุดใจขึ้นมา นี้อันที่เรารู้ว่าเราเป็น ใหญ่กว่าก็ไม่ได้เห็นเกิดประโยชน์อะไร เสียเวล่ำเวลามาจนกระทั่งบัดนี้ วันนี้เป็นวันที่พระ พุทธเจ้าจะเสด็จมาปรินิพพานที่นี่ แล้วคำรับสั่งพระพุทธเจ้าก็ไม่เคยเคลื่อนไหวคลาดเลย จะต้องเป็นวันนี้แน่นอนจึงได้เสด็จมาที่นี่ เรายังจะมัวถือทิวิมานะว่าเราเป็นชาติอริยะ เหมือนกัน เพียงเท่านั้นก็ไม่ได้เห็นจะมีอะไรเกิดประโยชน์ ยังไงเราจะต้องไปในวันนี้ ไม่ไป ไม่ได้ เป็นวาระสุดท้ายแล้ว ที่นี้ฟังกำแพงทิวิมานะออกแล้วนะ อำนาจบารมีฟังกำแพง ออกแล้ว วันนี้จะต้องไป ฟุ้งเลย

มาก็ถูกพระอานนท์ห้ามไว้ เพราะพระองค์กำลังประชวรหนัก เริ่มแล้ว ก็ท่าน ทรงจ่ออยู่แล้วนี่ รับสั่งให้เข้ามาทันทีเลย เรามาที่นี่เราก็คงมาเพื่อพราหมณ์คนนี้แหละ นั่น เห็นไหมละ นี้จุดหนึ่ง มาเพื่อพราหมณ์คนนี้เอง ให้เข้ามา เวลาเข้ามาแล้วก็มาถามถึง เรื่องศาสนา มีมากอยู่นะศาสนาแต่ก่อนของเล่นเมื่อไร ของปลอมต้องมีมากกว่าของ จริงอยู่โดยดีแหละ ศาสนามีมากต่อมากในครั้งนั้น แล้วพราหมณ์ก็มาพูดถึงเรื่องความ ลังเลในศาสนา ไม่ทราบศาสนาใดดี ศาสนาใดจริง ศาสนาใดก็บอกว่าดีว่าเลิศทั้งนั้น ๆ ไม่ทราบว่าจะยึดศาสนาไหน

พระองค์ไม่ทรงตำหนิศาสนาใดนะ ฟังซิทางเดินของศาสดากระทบกระเทือน ใครที่ไหน ไม่ได้กระเทือนนะ ไม่บอกว่าศาสนานั้นดีไม่ดี ไม่ได้ว่า ก็ทรงรับสั่งในจุด สำคัญเลยว่า ถ้าศาสนาใดมีมรรค ๘ มีอริยสัจ ๔ มรรค ๘ ก็อยู่ในอริยสัจ ๔ นั่นเอง ท่านก็ตั้ง สัมมาทิฐิ ขึ้นเป็นต้น สัมมาสมาธิเป็นที่สุด นี้เรียกว่า มรรค ทางเดินเพื่อ มรรคผลนิพพาน บอกว่าถ้าศาสนาใดมีมรรค ๘ มีอริยสัจ ๔ ศาสนานั้นแลเป็นศาสนาที่ ทรงมรรคทรงผล จากนั้นก็แสดงมรรค ๘ ให้อยู่ ๆ เพื่อให้เหมาะกับจริตนิสัยที่จะตรัสรู้ หรือบรรลุมรรคในคืนวันนั้น

บอกว่า อย่าถามเราไปมากเวลาเรามีน้อย เวลาของท่านกำหนดไว้เรียบร้อยแล้ว ที่จะฟุ้ง วาจาอันเถอะนะ เวลาเรามีน้อย จะแสดงให้เห็นฟังย่อ ๆ ก็แสดงถึง มรรค ๘ อริยสัจ ๔ ถ้าอริยสัจ ๔ มรรค ๘ มีในศาสนาใด ศาสนานั้นแลเป็นศาสนาที่ทรงมรรคผล นิพพาน และศาสนานั้นจะเป็นที่ทรงสมณะ ๔ อย่าง ๔ ประเภท สมณะที่หนึ่งคือพระ

โสดา สมณะที่สองคือพระสกิทา สมณะที่สามคือพระอนาคา สมณะที่สี่คือพระอรหันต์ ศาสนาจะทรงธรรมประเภทเหล่านี้ไว้ได้ คนประเภทนี้ได้ สอนเท่านั้นย่อ ๆ แล้วรับสั่งให้พระอานนท์บวชให้ทันทีทันใดเลย

บวชแต่ก่อนไม่ได้บวชยาก พระพุทธเจ้าบวชเอง รับสั่งให้บวชเองก็ไม่ยากอะไร เหมือนทุกวันนี้ เราไม่พรรณนาไปละบวชทุกวันนี้ โส้ มีทุกอย่าง เครื่องประโคมดนตรี เรื่องของกิเลสเสริม มาแทรกธรรมมีเต็มไปหมดเลย ไม่เอา พุดย่อ ๆ พอบวชแล้วก็ เธออย่ายุ่งกับการเป็นการตายของเรานะ ให้ตั้งหน้าตั้งตาพิจารณาภาวนาให้บรรลุธรรม ในคืนวันนี้ ให้เป็นปัจฉิมสาวกของเราให้ได้ในคืนวันนี้ อย่ามายุ่งกับการเป็นการตายของเรา ให้ออกไปบำเพ็ญสมณธรรมอยู่ข้างนอก จากนั้นแล้วพระพุทธเจ้าก็สั่งสอนพระไม่มากนัก อามนุตยามิ โว ภิกขเว, ปฏิเวทยามิ โว ภิกขเว, ขวยธมฺมา สงฺขารา, อปฺปมาเทน สมฺปาเทถ. ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย บัดนี้เราเตือนเธอทั้งหลาย สังขารธรรม นั้นเป็นของที่เกิดขึ้น เจริญขึ้นแล้วเสื่อมและดับไป ให้มีสติปัญญาพิจารณาเหล่านี้ด้วยความไม่ประมาทเถิด เท่านั้น

คำว่าสังขารมีอยู่ ๒ ประเภท ส่วนที่ท่านเทศน์พระสงฆ์ในเวลานั้นจะไม่เอา สังขารภายนอกไปเกี่ยวนะ ต้องพิจารณาเอาหลักความจริงเข้าไปซิ เพราะพระสงฆ์เหล่านี้เป็นพระอรหันต์ก็มีเต็ม พวกโสดา สกิทา อนาคา มีเต็มอยู่ในนั้น ที่ควรจะวางธรรมะชั้นสูงลงทั้งนั้น ธรรมะชั้นต่ำไม่เหมาะสม เรียกว่า แกงหม้อเล็ก แกงหม้อจืด เท่านั้น แกงหม้อใหญ่ไม่เอาเข้ามาอยู่เวลานั้น ให้พิจารณาสังขาร มันเกิดขึ้นแล้วก็ดับไปของมันด้วยความมีสติไม่ประมาท คำว่าสังขารคือสังขารภายนอก เช่น ต้นไม้ ภูเขา บุรุษหญิง ชาย สัตว์ประเภทต่าง ๆ เรียกสังขาร คือมันปรุงขึ้นด้วยธาตุ ๔ ดิน น้ำ ลม ไฟ ปรุงขึ้นด้วยปัจจัยเครื่องหนุนมัน นี่เป็นสังขารประเภทหนึ่ง

สังขารที่พระพุทธเจ้าทรงสอนในระยะนั้น ทรงสอนให้พิจารณาสังขารตัวคิดปรุง ออกมาจากอวิชชา ตัวนี้ตัวเป็นเชื้อภพเชื้อชาติให้เกิดแก่เจ็บตายมาตลอดเวลา เวลานี้ผู้ ที่ควรจะจับกันได้แล้วก็มียุคนั้นเต็มไปหมด สอนเข้าไปตรงนี้เลย ให้พิจารณาสังขารตัวนี้ ตัวนี้มันคิดมันปรุงว่าดีชั่ว เกิดแล้วดับ ๆ มีเท่านั้น ๆ ให้พิจารณาสังขารนี้ด้วยความไม่ประมาท ด้วยมีสติ จากนั้นก็ปิดพระโอษฐ์ สังขารนี้สังขารภายใน คือสังขารธรรมที่เป็นตัวสมุทัย สังขารตัวนี้คิดออก สมุทัยหนุนให้คิดให้ปรุงต่าง ๆ ไม่มีสิ้นสุดยุติ ให้พิจารณาสังขารเหล่านี้ ประมวลลงมาเพื่อดับเชื้อของสังขารตัวนี้คืออวิชชา นั่นมีเท่านั้น ที่ทรงสอนให้ภิกษุพิจารณาสังขาร จึงแน่ใจว่าสอนสังขารประเภทนี้ เรื่องใหญ่ ๆ แกงหม้อใหญ่ไม่เอามาอยู่ในวงพระสงฆ์เวลานั้นเลย

สังขารมี ๒ ประเภท ท่านไม่ได้บอกว่าสังขารโน้นสังขารนี้แหละ ท่านบอกสังขาร เป็นกลาง ๆ แล้วให้พิจารณาสังขารที่เกิดขึ้นแล้วดับไป นี่ความคิดความปรุง เกิดแล้ว ดับ ๆ ด้วยความไม่ประมาท พิจารณาด้วยสติปัญญาให้ดี คือสังขารอันนี้แหละ เพื่อจะ ดับซากของมันอยู่ตรงนี้ จึงเรียกว่าสังขารใน ที่สอนกับพระสงฆ์เวลานั้นเหมาะสมมาก ยิ่งกว่าจะไปสอนสังขารแกงหม้อใหญ่ ต้นไม้ ภูเขา เกิดแล้วก็ดับ อะไรก็ดับ มันดับ เหมือนกันแต่มันกว้าง ไม่เอา เอาตรงนี้ตรงมันเป็นข้าศึกต่อเราอยู่นี้ สังขารเหล่านั้นเขา ไม่เป็นข้าศึก อะไร ๆ เกิดเขาก็ดับของเขาไป แต่สังขารตัวนี้เกิดดับ ๆ กวนเจ้าของ ตลอดเวลา นี่เอาพิจารณาตรงนี้ เพราะสังขารตัวนี้เป็นสมุทัยเป็นกิเลส สังขารเหล่านั้น เขาไม่เป็นกิเลส กิเลสก็กิเลสของเขาต่างหากไม่ใช่กิเลสของเราที่ทำลายเรา ให้พิจารณา สังขารตัวมันทำลายเรา นี่ พิจารณาตัวนี้

จากนั้นก็ปิดพระโอษฐ์เลย ทรงทำหน้าที่ปรินิพพาน เรียกว่า ได้เวลาแล้วจะไป แล้ว นั่นเห็นไหม ไปตามสัจธรรมตามจริง พระพุทธเจ้าปลงพระชนม์ เดือน ๓ เพ็ญ พอถึง เดือน ๖ เพ็ญ ก็เสด็จไปเลย จะมาตายที่นี้ พอได้เวลาแล้วก็ไปเลยติดฝั่งเลย แต่เวลา ศาสดาจะปรินิพพานต้องวางลงทำลายให้เต็มภูมิของศาสดา ธรรมเหล่านี้ก็เป็นธรรมจำเป็น กับนิสสัยवासนาตั้งแต่พระพุทธเจ้าลงมาถึงสาวก องค์ใดที่มีความจำเป็นต่อนิสัย วาสนาอย่างไร ก็ดำเนินไปตามนิสสัยवासนาของตน ผู้ที่ไม่เกี่ยวข้องกับทางนั้นก็ไปตาม อธิษาศัยของตนเหมือนกัน

เช่นพระพุทธเจ้าเป็นศาสดาเอกของโลก จะต้องวางลงทำลายให้โลกได้เห็นทุกแง่ ทุกมุมไป เพราะฉะนั้นจึงเข้าปฐมฌาน ทุตติยฌาน ตติยฌาน จตุตถฌาน ฌาน ๔ อย่าง เป็น ๔ ประเภท เรียกว่า รูปฌาน จากนั้นก็ก้าวเข้าสู่อรุณรูปฌาน ได้แก่ พวกนามธรรมล้วน ๆ อากาสาณัญญาเจตนะ จิตใจของเราที่มันว่างมันโปร่งไปหมด วิญญาณัญญาเจตนะ มีแต่ วิญญาณครองตัวอยู่ที่นี่ อากิญจัญญาเจตนะ ยิบเย็บ ๆ ด้วยความจดความจำนิดหน่อย เนวสัญญานาสัญญาเจตนะ ความจดความจำไม่มีก็เป็นอยู่ในชาตินี้ พิจารณานี้ พอ ออกจากนี้แล้ว ออกจากสมาบัติ ๘ เข้าสู่ สัญญาเวทียัตนิโรธ ทรงระงับสมมุติทั้งหลาย เวลานั้น ไม่แสดง สมมุติทั้งหมดในอาการของจิตไม่แสดงเลย เงียบ

พระอานนท์ก็สงสัย นี่ไม่ใช่พระพุทธเจ้าปรินิพพานแล้วหรือ พระอนุรุทธะตอบ ทันทิเลย เพราะตามพระจิตตลอดเวลา พระจิตเข้าฌานไหน ๆ พระจิตนี้เป็นพระจิตที่ บริสุทธิ์ เป็นวิมุตติแล้ว วิมุตติจิต อันนี้เป็นสมมุติ ปฐมฌาน ทุตติยฌาน เหล่านี้เป็น สมมุติทั้งนั้น จิตวิมุตติเดินผ่านสมมุติทั้งหลายนี้ไปเข้าถึงสัญญาเวทียัตนิโรธ นั่นก็เป็น สมมุติประเภทหนึ่ง ไประงับพระองค์อยู่นั้น พระอานนท์เกิดความสงสัยถาม นี่ไม่ใช่ พระพุทธเจ้าปรินิพพานแล้วหรือ พระอนุรุทธะตอบทันทิ ยัง เวลานั้นทรงระงับพระองค์

อยู่ที่สัญญาเวทิตนโรธ แปลว่า ดับสัญญาและเวทนา แปลออกแล้วว่างั้น พอจากนั้นก็เคลื่อนออกมาละที่นี้

นี่พระจิตที่บริสุทธิ์ ฟังให้ดีนะ ความบริสุทธิ์นี้สูญไหม ถ้าสูญ อะไรไปเข้าปฐมฌาน ทุตติยฌาน ขึ้นไปจนกระทั่ง สัญญาเวทิตนโรธ ถ้าจิตสูญแล้วเอาอะไรไปเข้าฌาน ๔ นี้แล้วไปถึงสัญญาเวทิตนโรธ ที่นี้พอถอยออกมา จิตบริสุทธิ์ถอยออกมา ถอยออกมาจนถึงพระจิตบริสุทธิ์ธรรมดา มาตั้งแต่สัญญาเวทิตนโรธ แล้วก็ถอยออกมา อรูปฌาน ๔ ถอยออกมารูปฌาน ๔ ถอยออกมาเป็นจิตธรรมดา จากนั้นเข้าอีก ท่านทรงย้อนหน้าย้อนหลังเต็มภูมิของศาสดา พอเข้าปฐมฌาน ทุตติยฌาน ตติยฌาน จตุตถฌาน พอผ่านจากฌานนี้แล้ว รูปฌานก็ไม่อยู่ อรูปฌานข้างหน้าก็ไม่ไป ผ่านออกตรงกลางนี้เลย

พระอนุรุทธะก็บอกว่า ที่นี้ปรินิพพานแล้ว หมด พระจิตที่บริสุทธิ์นี้ไม่ผ่านสมมุติใดแล้ว ปรินิพพานแล้ว ที่นี้พูดไม่ได้เลย สูญไหมละ อันพูดไม่ได้นี้สูญไหมละ แต่ก่อนพูดได้อยู่ ว่าไปฌานนั้น ๆ พอออกจากฌานนี้แล้ว ที่นี้ปรินิพพานแล้ว นี่ละธรรมชาตินั้นละ พ้นสมมุติโดยประการทั้งปวงแล้ว เพราะรูปฌาน อรูปฌาน เหล่านี้เป็นสมมุติทั้งหมด พอออกจากนี้แล้วก็ไปเลย นี่ที่พระอนุรุทธะว่า ที่นี้ปรินิพพานแล้ว ใครจะตามได้ ตามไม่ได้ พระจิตอันนี้สูญไหมละฟังซิ

ท่านสอนถึงสังขารภายนอกภายใน สอนเตือนพระสงฆ์ในเวลานั้น ทรงสอนสังขารภายใน เราพิจารณาของเราเอง เราไม่สงสัยนะที่พูดเดี๋ยวนี้นะ สงสัยหาอะไรของอันเดียวกัน แต่นำมาพูดให้ฟังเฉย ๆ เวลาท่านเข้า คือจิตที่บริสุทธิ์นี้ผ่านสมมุติ รูปฌาน อรูปฌาน ผ่านไปสมมุติ อันนี้จิตเป็นจิตวิมุตติ ความบริสุทธิ์นี้ผ่าน จิตที่บริสุทธิ์นี้ผ่านฌานนี้ไป แล้วก็ย้อนออกมาไปจิตธรรมดา แล้วก็ย้อนขึ้นมาบิ้ออกเลย ที่นี้ไม่ผ่านสมมุติใดแหละ ฌานใดไม่ผ่าน นิพพานแล้ว นั่นละพระพุทธเจ้าของเราเอกขนาดนั้น

วันนี้พูดแต่เรื่องชานเรื่องบันได ไม่ได้พูดเรื่อง เรือนไม่บอกให้ไปหาเอง คือพูดเรื่องชานที่จะเข้าบ้าน ส่วนในบ้านไม่บอก ไม่บอกเพราะอะไร เพราะเสื่อหมอนมันอยู่ในบ้านนั้นแล้ว มันมีอยู่ในนั้นครบแล้วไม่ต้องถามหาเสื่อหมอน มันอยู่ในบ้านนั้นแล้ว เพราะฉะนั้นจึงไม่จำเป็นต้องบอกกัน เอาละจบ ที่นี้จะให้พระนะ

อันนี้ที่เทียบนี้จะว่าส่วนละเอียดก็ถูกนะ เราจะเทียบอย่างหยาบ ๆ ให้เห็นชัดเจนก็คือ เทียบอย่างหยาบ ๆ ให้เห็นทั่วหน้ากันไม่สงสัยก็คือ พระอรหันต์ท่านครองร่างอยู่นั้น พระอรหันต์ท่านยังไม่ตายท่านครองร่างอยู่ เทียบให้เห็นอย่างชัด ๆ ก็คือ ร่าง

กายทั้งหมดของพระอรหันต์นั้นเป็นสมมุติ จิตของท่านเป็นจิตวิมุตติเป็นจิตที่บริสุทธิ์ เรียกว่าธรรมาตุลวัน ๆ แล้ว ครองอยู่ในร่างกายนั้น

ร่างกายนี้เคลื่อนไปไหน ๆ ธรรมาตุลก็อยู่ในนั้น ๆ พาอยู่ก็อยู่ พากินก็กิน พานอนก็นอน พาหลับพาขับพาถ่าย พาตดพาขี้ท่านก็ตดก็ขี้ธรรมา แต่ธรรมาตุลไม่ได้ เป็นอย่างนี้ อันนี้เป็นสมมุติเป็นต่างหาก เวลาเป็นก็อันนี้ละเป็นอยู่ สืบต่อกันอยู่ พออันนี้หมดความสืบต่อเรียกว่าตาย นั่นละจิตท่านออกละที่นี้ เหลือแต่ร่าง ที่นี้ไม่ผ่านละ ไม่อยู่ด้วยกับธาตุชั้นอันนี้

พระพุทธเจ้าเสด็จไปไหน ๆ พระธรรมาตุลก็ไปด้วยกัน พระอรหันต์ไปที่ไหน พระธรรมาตุลของท่านก็ไปด้วยกัน ๆ อยู่ในร่างนั้นแหละ นี่เรียกว่าจิตวิมุตติคือหลุดพ้นแล้ว อาศัยสมมุติอยู่ เราเทียบออกมาให้เห็นชัดเจนอย่างนี้ละ ที่นี้พออันนี้หมดสภาพอันนั้นก็ดีต่อกออก ไม่อาศัยชั้นอีกแล้ว ไม่เดินตามชั้น ไม่อยู่ตามชั้นอีกแล้ว ไปเลย เทียบกันอย่างนี้ละ

(ถวายเช็คจำนวนเงิน ๒๒,๕๙๙ บาท เจ้าคะ) เอ้อ เอามา ดีแล้ว อยู่ไหนละ (อยู่ธาดุพนม แต่หนูมาประจำ) ธาดุพนม มาประจำหรือ เอ ธาดุพนม เกี่ยวโยงกับ โยมทองอยู่ไหม (เป็นหลานคะ) นั่นซิ เห็นหน้าคล้ายคลึงกันนี่นะ โยมทองอยู่ที่เป็นลูกศิษย์หลวงปู่มั่น นี่จะเล่าให้ฟังย่อ ๆ นะเมื่อมีสายยาวมาแล้วนะ

คือโยมทองอยู่นี่ เป็นลูกศิษย์เก่าแก่ของหลวงปู่มั่น ทองอยู่ที่อยู่พระธาดุพนม ชื่อลูกชายอะไรนะ ศรีเพ็ง...(ศรีพนมเจ้าคะ) เอ้อ ศรีพนมคนหนึ่ง แล้วก็ห้องตึกห้องเต็ก (เจ้าคะ) นี่ละที่หลวงปู่มั่นท่านไปพักอยู่ธาดุพนม เราก็ไปรอรับท่านอยู่นั้น ท่านไปเผาศพหลวงปู่เสาร์มา มาพักอยู่ที่วัดอะไร...แก้ว (วัดเขาแก้วคะ) เอ้อ ออกจากนั้นก็นิมนต์ท่านมาพักที่บ้านฝั่งแดง สามแยกไปทางพนม มานาแก ทางนี้ไปธาดุพนม ทางโน้นไปอุบล ๆ ทางนี้ไปนาแก สามแยก นั่นละบ้านฝั่งแดงอยู่นั้นละ นิมนต์ท่านมาพักอยู่ด้วยกัน เพราะเราไปรอท่านอยู่องค์เดียว วัดร้างไม่มีพระ

นั่นละตอนที่จะได้รูปท่าน ที่รูปทำยืนหรือท่านั่งนะ โยมทองอยู่กับลูกชายพากันมาจ้งหัน แต่ก่อนไม่มีรณะ เดินมามาจ้งหันที่นั่น พอจ้งหันเสร็จเรียบร้อยแล้วเขาไม่กลับง่ายแหละ นาน ๆ เขาจะได้มาพบครูบาอาจารย์ เลยขออาราธนาท่านถ่ายรูป เขาขอถ่ายรูปท่าน โอ ท่านตั้งหน้าตั้งตาสงเคราะห์ลูกศิษย์ของท่านจริง ๆ นะ เราไม่เคยเห็นที่ไหนท่านจะทำกับคนอย่างนั้น วันนั้นเขาขอถ่าย โห้ย ท่านพาดสังฆาฏิด้วยตินะ ก็เราอยู่ด้วยกันนี่นะ เอาทำไหนท่านว่าอย่างนั้นนะ ท่านนั่งแล้วเขาก็ถ่าย ที่นี้ทำยืนก็ยืนให้อยู่ได้ร่วมไม้ร่วมมือกันนะ ถึงได้รู้กันชัดเจนว่าโยมทองอยู่นี่เป็นลูกศิษย์ดั้งเดิมของท่าน

แล้วโยมทองอยู่เป็นอะไรกัน (เป็นยายคะ หนูเป็นหลาน) หน้ามันคล้ายคลึงกัน
นะ ทำให้สงสัยถึงถามทำขึ้นอย่างนั้น (วันนี้มาทำบุญ คุณพ่อเสีย พาลูก ๆ หลาน ๆ
มา) พอดีละ พบหลวงปู่มันแล้วก็มาพบหลาน หลวงตาบัวเป็นหลานหลวงปู่มัน วันนี้
มาพบกันดีละ (อ้อ วันนี้ดีใจได้มากกราบหลวงตา)

เปิดดูข้อมูล วันต่อวัน ท้นต่อเหตุการณ์ หลวงตาเทศน์ถึงเรื่องอะไร ทาง internet
www.luangta.com หรือ www.geocities.com/bantadd